

naar man ikke kan naae længere end til at faae nogen Nøielighed for at kunne komme over Bøltet i Svintre, saa vil selv denne Sum være meget for stor; thi det hører jo — som det ærede Medlem rigtig oplyste — heldigvis til Undtagelserne, at man ikke kan komme over. Det stiller sig jo gjerne saaledes, at vi i nogle Aar ikke have Isbefordring en eneste Dag eller med andre Ord, af man kan komme de 365 à 366 Dage af Aaret over Storebølt uden at behøve at gribe til de særlige Befordringsmidler, som Isforholdene medføre, medens vi til andre Tider have en temmelig lang Svintre, saaledes at vi selv om vi være naaede til at gjøre de store Anlæg, dog vilde være afstaarne fra at kunne komme over i ikke saa Dage. Det forekommer mig derfor — og jeg tror virkelig, at den ærede fiste Tale efter sine Udtalelser vil give mig Ret deri — at man skal gribe til saadanne Midler, hvorved man forbedrer Forholdene under Svintre, men at man ikke skal gjøre meget betydelige Anlæg, som koste baade til Anlæg og til Vedligeholdelse, og indrette sig til daglig Brug for visse Undtagelsestilfælde, der, som sagt, medføre denne overordentlig store Beføstning. Det andet Spørgsmaal maatte da altsaa træde først og fremmest frem, hvorledes man paa bedste Maade kunde sørge for at faae denne Transport over Storebølt, som vi Alle — og deri troede jeg, at det ærede Thing ogsaa var enig — maa være enige om paa ingen Maade er tilfredsstillende ordnet. Jeg troede, at det var et Forhold, som i Grunden maatte siges at burde ligge hen, medens man nøie prøvede og undersøgte, hvorledes Sagen endelig kunde klares og bringes i Orden, men som Alle iøvrigt erkjende for Tiden ingenlunde var ordnet paa en heldig Maade. Smidler-tid maa det, der for Danmark som et Land vistnok maa siges at ligge nærmest, være, at man mellem Sjælland paa den ene Side og Fyen-Byland paa den anden Side søgte at fjerne de Hindringer for Jernbanebefordringen, som et Land altid afgiver, og se paa det, som der allerede i 15 Aar har været Tale om, nemlig om det ikke skulde være muligt at bringe det dertil, at man uden Omladning kunde føre Jernbanegods paa Jernbanevogne over Storebølt. Det er dette, som Lovforslaget foreslaar og foreslaar i en saadan Form, at de Folk, som utvivlsomt nærmest maa siges at være inde i Forholdene, efter moden Overveelse ere komne til det Resultat, at det er paa denne Maade, der maa begyndes, det kræver Trafikken, det er dette, der først maa gjøres, og som er Noget, der med Sikkerhed vil lede til et godt Resultat. Det er altsaa derfor, at Regjeringen er fremkommen med dette Lovforslag. Nu vil jeg spørge ærede Medlemmer, om det, naar der er Tale om at indrette en saadan Forbedring for Godstrafikken, med Villighed kan kræves, at det paa Hvid og Stilling skal kunne udregnes, hvilken Fordel denne Forbedring af Kommunikationsmid-

lerne vil skaffe. Det har man ikke ved noget Jernbaneanlæg nogenstunde kunnet gjøre her i Landet, og jeg tør sige, at intetsteds vil det kunne udregnes med nogetfomhelst Spor af Sikkerhed, hvilket Udbytte et saadant Anlæg vil kunne give. Den ærede Rigsdag, særlig ogsaa dette Thing, har ogsaa bestandig i Lillid til, at hvor gode Kommunikationsmidler gives paa gode Kommunikationsveie, vil der altid komme en stærkt forøget Trafik, anset det for at være vel værd at gjøre Anstrængelser for at fremme Udviklingen af Kommunikationsmidlerne, og Ingen kan negte, at den her paatænkte Forbedring af Kommunikationsmidlerne vil ramme en af vore store, for ikke at sige vor største Kommunikationsvei. Der vil næppe nogenstunde blive reist Tvivl om, at en saadan grundig Forbedring ogsaa vil medføre forøgede Indtægter. Hvor stor denne Forøgelse vil blive, maa naturligvis være en ren Kalkule, den ene hengiver sig til sangvinste Forhaabninger i saa Henseende, den anden tvivler bestandig om, at der vil komme nogen synderlig forøget Trafik. Jeg skal nævne et Exempel, som er bekjendt fra en afdød Rigsdagsmand. Dette Medlem var Medlem af Folkethinget, da der var Tale om at anlægge Jernbanen til Esbjerg; han var en ivrig Modstander af Planen, og der blev da af dette Medlem sagt: Jeg har selv været en Tur derovre og set mig om i Egnen, men paa hele Turen mødte jeg kun tre Vogne, og i hver Vogn sad der en Muntzer; det er den hele Trafik, der findes, og der vil aldrig blive mere. Den omtalte Jernbane blev aabnet for Trafikken den 3die Oktober forrige Aar, og den har allerede sat Jernbanestyrelsen i Forlegenhed derved, at man stadig har været nødt til at sende Extratog for at kunne befordre det Gods, der gaar ad denne Vej. Jeg beder ærede Medlemmer om at tage et Exempel fra denne Bane i en lidet frugtbar Egn, hvor der ikke findes et stort Kommunikationspunkt eller et stort Omsætningspunkt som Kjøbenhavn ved den ene Side, for derved at faae at vide, hvad det vil sige, naar man kommer med et Forlangende som dette: Læg paa Børbøt en Regning, saa at vi kunne se, hvilken Indtægt det vil give, saa ville vi betale. Ret, man bør hverken være for sangvinst eller pessimistisk i sine Forhaabninger, men man kan være sikker paa, at det vil betale sig at bringe sine Ting i Orden paa en Kommunikationsvei, som befærdes af den største Mængde Gods her i Landet, og hvor Trafikken i det Hele er størst. Jeg tror, at ærede Medlemmer ikke behøve at være ængstelige for at følge Regjeringen paa denne Vej, thi Forslaget er saa maadeholdent, at man kan være sikker paa, at det vil svare Regning. Det næste Punkt, som blev fremdraget, var det sjællandske Jernbaneselskabs Stilling til Sagen, og det blev da med Hensyn hertil naturligvis — jeg tør desværre sige: „naturligvis“, thi det er Noget, som er blevet almindelig Skik — sagt, at dette Selskab her som